

Sygn. akt III AUa 1013/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Ansion (spr.)
Sędziowie	SSA Antonina Grymel SSA Maria Małek-Bujak
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 r. w Katowicach

sprawy z odwołania K. S. (K. S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie z dnia 26 kwietnia 2016 r. sygn. akt IV U 281/16

1. oddala apelację,

2. zasądza od K. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/SSA A.Grymel /-/SSA J.Ansion /-/SSA M.Małek-Bujak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1013/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lutego 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. przyznał ubezpieczonej K. S. emeryturę

od 1 stycznia 2016r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. ZUS wskazał, iż podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość emerytury obliczonej zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS została obliczona przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanej składki zaewidencjonowanej na koncie - 130.552,50 zł; kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego - 368.106,33 zł; sumy kwot pobranych emerytur - 142.575,68 zł, średniego dalszego trwania życia - 228 miesięcy i wyniosła 1.561,77 zł. ZUS wskazał, iż emerytura ustalona w decyzji zostaje zawieszona, ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym i nadal będzie wypłacane dotychczas pobierane świadczenie.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczona wniosła o jej zmianę i obliczenie emerytury bez pomniejszania podstawy jej obliczenia o sumę kwot pobranych wcześniejszych emerytur. Argumentowała, iż wniosek o przyznanie emerytury złożyła w dniu 21 stycznia 2016r., ale wiek emerytalny 60 lat osiągnęła (...) Podnosiła, iż z art. 100 ust. 1 i art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej nabyła prawo do obliczenia emerytury bez pomniejszeń o kwotę wcześniej pobranych emerytur. Wskazywała, że ustawa z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych ustaw weszła w życie od 1 stycznia 2013r., tj. po dniu nabycia już prawa do emerytury w wieku 60 lat. Gdyby wysokość emerytury została obliczona według zasad obowiązujących do końca 2012r., to jej świadczenie wyniosłoby 2.187,10 zł. Odwoływała się również do wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2015r., sygn. akt VI U 2161/13.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania wywodząc, jak w zaskarżonej decyzji.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016r., sygn. akt IV U 281/16, Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że K. S. urodziła się (...) W dniu 31 marca 2009r. wystąpiła z wnioskiem o wcześniejszą emeryturę. Decyzją z dnia 8 maja 2009r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od 1 marca 2009r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość świadczenia obliczono w oparciu o art. 53 ustawy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1996r. do 31 grudnia 2005r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 96,37%. Podstawę wymiaru obliczono przez przemnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru - 96,37% przez kwotę bazową - 2.578,26 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 26 lat i 4 miesiące okresów składkowych oraz 6 lat i 4 miesiące okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia na dzień 1 czerwca 2011r. wynosiła 1.831,66 zł.

W dniu 21 stycznia 2016r. ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Zaskarżoną decyzją z dnia 3 lutego 2016r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej K. S. emeryturę od 1 stycznia 2016r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanej składki zaewidencjonowanej na koncie - 130.552,50 zł; kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego - 368.106,33 zł; sumy kwot pobranych emerytur - 142.575,68 zł, średniego dalszego trwania życia - 228 miesięcy wyniosła 1.561,77 zł. ZUS wskazał, iż emerytura ustalona w decyzji zostaje zawieszona, ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym i nadal będzie wypłacane dotychczas pobierane świadczenie.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powołując treść regulacji art. 25 ust. 1, art. 100 ust. 1, art. 129 ust. 1 oraz art. 116 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd I instancji zwrócił uwagę na ugruntowane stanowisko judykatury, że moment nabycia prawa do rent i emerytur określa art. 100 ust. 1 u.e.r.f.u.s., ustanawiający generalną zasadę, zgodnie z którą prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Nabycie prawa do świadczenia następuje więc ex lege i co do zasady nie jest uzależnione ani od złożenia przez ubezpieczonego stosownego wniosku, ani też od ustalenia (potwierdzenia) tego prawa decyzją organu rentowego, która ma jedynie charakter deklaratoryjny. Przewidziany w art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej wniosek o świadczenie nie jest elementem prawa do emerytury, czy renty, gdyż przesłanki tego prawa określają inne przepisy ustawy, lecz stanowi jedynie żądanie realizacji świadczenia nabytego z mocy prawa. Wniosek o konkretne świadczenie ma natomiast znaczenie dla powstania prawa do jego wypłaty, co wynika wprost z art. 129 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak, niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Oznacza to, że zmiany w przepisach ograniczające dotychczasowe uprawnienia, czy też wprowadzające dodatkowe warunki nabycia prawa do świadczenia, nie mają wpływu na istnienie prawa nabytego (powstałego) przed tymi zmianami, niezależnie od tego, kiedy został złożony wniosek o świadczenie (jego realizację) (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014r., sygn. I UK 100/14, Lex nr 1567460).

W ocenie Sądu I instancji, samo spełnienie przez ubezpieczonego przesłanek warunkujących prawo do świadczenia in abstracto nie stanowi jeszcze podstawy do wypłaty świadczenia. Generalna zasada prawa emerytalno-rentowego przewiduje bowiem, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury lub renty (tj. spełnienia ustawowych warunków ich przyznania), lecz nie wcześniej, niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wypłatę świadczenia. Innymi słowy, wypłata wymienionych świadczeń może nastąpić od dnia powstania prawa tylko wtedy, gdy powstaniu prawa towarzyszy wniosek o jego wypłatę złożony nie później, niż w dacie powstania prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2015r., sygn. III UK 10/15, Lex nr 1925808).

Fakt, iż wypłatę świadczenia podejmuje się od określonej daty, nie rozstrzyga jeszcze sam przez się o tym, jakie zasady należy stosować dla ustalenia wysokości tego świadczenia. Wskazują na to już jednak przepisy dotyczące obliczenia emerytury. Sama konstrukcja przepisów ustawy wskazuje, że wolą ustawodawcy było, aby świadczenie było obliczane według zasad obowiązujących w dniu złożenia wniosku. Zgodnie bowiem z art. 25 ust. 1 ustawy, podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Wysokość świadczenia obliczana jest zatem nie na dzień spełnienia przez stronę warunków do uzyskania konkretnego świadczenia, ale jest bezpośrednio związana z datą żądania jego wypłaty. Waloryzacja składek dokonywana jest do miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podobnie ma się to w przypadku waloryzacji kapitału początkowego.

Tym samym, nie byłoby możliwe obliczenie wysokości emerytury w sposób określony przez ubezpieczoną w odwołaniu, gdzie wyłączyła ona tylko jeden z niekorzystnych dla niej elementów, ale nie uwzględniła, że zarówno odprowadzone składki, jak i kapitał początkowy, musiałyby być uwzględnione w wyższej wysokości, ze względu na konieczność ich waloryzacji do miesiąca poprzedzającego wypłatę świadczenia. Przepisy nie przewidują możliwości zakończenia waloryzacji składek

i kapitału początkowego na datę powstania prawa do świadczenia. Z drugiej strony, w związku z treścią art. 88 ust. 4 ustawy, który przewiduje, że waloryzacja obejmuje emerytury i renty przyznane przed terminem waloryzacji, nie byłaby możliwa waloryzacja samego świadczenia za okres od daty powstania do niego prawa do daty jego przyznania.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że także przy emeryturach obliczanych według starych zasad data złożenia wniosku miała znaczenie i to ona właśnie decydowała

o wysokości kwoty bazowej, jaką należało zastosować. Nie ulegałoby jakiegokolwiek wątpliwości przy obliczaniu emerytury ubezpieczonej w przypadku jej obliczania

na podstawie art. 53, że w przypadku złożenia wniosku o emeryturę, np. dwa lata

po spełnieniu wszystkich warunków, zastosowana będzie kwota bazowa obowiązująca w dacie złożenia wniosku, a nie w dacie spełnienia warunków uzyskania prawa

do świadczenia emerytalnego. Zastosowanie aktualnej kwoty bazowej wymagało odniesienia się do aktualnych w dacie złożenia wniosku przepisów dotyczących ustalenia jej wysokości. To ubezpieczeni są bowiem dysponentami własnych świadczeń i oni decydują od kiedy ma nastąpić ich wypłata przez składanie odpowiednich wniosków. Jednocześnie nie ma w przepisach obowiązujących

od 1 stycznia 2013r. takiej regulacji, która pozwalałaby na przyjęcie, że emeryturę

do której strona spełniała warunki przed wejściem w życie tych zmian powinno się obliczać według innych zasad, niż w stosunku do osób, które takie prawo nabyły

w okresie późniejszym. Biorąc pod uwagę, jak zostały skonstruowane przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz brak regulacji pozwalającej na zastosowanie innych zasad w stosunku do osób, które warunki do uzyskania prawa nabyły

przed wprowadzeniem zmian, należy w ocenie Sądu uznać, że brak jest podstaw prawnych do obliczenia wysokości emerytury według zasad obowiązujących

przed 1 stycznia 2013r. w sytuacji, gdy wniosek o wypłatę świadczenia został złożony po tej dacie.

Ustawodawca jedynie w konkretnych sytuacjach nakazuje organowi rentowemu działanie z urzędu. Ma to miejsce np. w sytuacji określonej w art. 116 ust. 1a ustawy

o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten określa, iż postępowanie o emeryturę wszczyna się z urzędu, jeżeli wiek emerytalny dla uprawnionych do świadczenia przedemerytalnego lub zasiłku przedemerytalnego określają przepisy art. 24

ust. 1a i 1b oraz art. 27 ust. 2 i 3, a zatem powszechny wiek emerytalny. Działanie

z urzędu w sprawach świadczeń zastrzeżone jest do sytuacji wyraźnie określonych

w przepisach. Brak jest natomiast regulacji nakazującej organowi rentowemu działanie z urzędu w przypadku innych osób. Generalną zasadą postępowania emerytalno-rentowego jest zasada wnioskowości określona w art. 116 ust. 1

ustawy. Przy czym, obowiązujące przepisy nie zobowiązują organu rentowego do zawiadamiania osób ubezpieczonych, że mogą wystąpić z wnioskiem o emeryturę (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2003r., sygn. III AUa 1248/02, Pr.Pracy 2005/1/37). Organ rentowy nie jest zobowiązany do stałego analizowania sytuacji każdego z ubezpieczonych dla stwierdzenia, czy nie spełnia on przypadkiem warunków do innego świadczenia lub korzystniejszego przeliczenia. Leży to w gestii ubezpieczonych, którzy winni dbać o swoje interesy.

Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, że w zaskarżonej decyzji organu rentowego zastosowano prawidłowe zasady dla ustalenia jej wysokości, wobec powyższego, odwołanie ubezpieczonej na podstawie powołanych przepisów

oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. należało oddalić.

Apelację od wyroku wniosła ubezpieczona.

Apelująca zarzuciła, że skoro organ rentowy odmówił wyliczenia emerytury według zasad obowiązujących do końca 2012r., to podstawa obliczenia świadczenia winna być zwiększona o kwotę emerytur naliczonych według nowych przepisów, pobranych przez skarżącą po ukończeniu wieku 60 lat.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania orzeczenia Sądu I instancji, który przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe i na jego podstawie wywiódł trafne wnioski.

Sporna kwestia w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia prawidłowości przeliczenia emerytury przyznanej ubezpieczonej w związku z osiągnięciem przez nią w(...) powszechnego wieku emerytalnego, przy czym, w istocie dotyczył przepisów, które winny zostać zastosowane.

Wysokość emerytury ubezpieczonej po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego jest bowiem zależna od tego, czy do jej obliczenia zostaną zastosowane przepisy obowiązujące w chwili obecnej, a wprowadzone od stycznia 2013r., czy też przepisy obowiązujące w dacie osiągnięcia wieku emerytalnego, czyli w maju 2012r.

Stosownie do regulacji zawartej w art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012r. (t.j. Dz. U. z 2009r. nr 153, poz.1227), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet.

Wedle natomiast art. 24 ust. 1 i art. 24a ust. 1 powyższej ustawy, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013r. (Dz. U. z 2012r. poz. 637), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, który dla kobiet urodzonych w okresie do dnia 31 grudnia 1952r. wynosi co najmniej 60 lat.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 powyższej ustawy, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2013r., podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem art. 185.

Na mocy ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012r. poz. 637), regulacja powyższa uległa zmianie z dniem 1 stycznia 2013r. Przepis art. 25 ust. 1 otrzymał następujące brzmienie: Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Jednocześnie, na mocy ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, wprowadzony z dniem 1 stycznia 2013r. został przepis art. 25 ust. 1b stanowiący, że jeżeli ubezpieczony pobierał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014r. poz. 191 i 1198, z 2015r. poz. 357,

1268 i 1418 oraz z 2016r. poz. 668), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Ubezpieczona uważa, że skoro spełniła przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego przed zmianą ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to jej wysokość winna być wyliczona także z uwzględnieniem regulacji obowiązujących przed tą zmianą, niezależnie od daty zgłoszenia wniosku o jej przyznanie.

Sąd Okręgowy uznał stanowisko skarżącej za niezasadne i oddalił odwołanie ubezpieczonej uznając, że świadczenie emerytalne należne ubezpieczonej zostało przez organ rentowy obliczone prawidłowo i przy zastosowaniu właściwych przepisów.

Sąd Apelacyjny akceptuje to stanowisko i podziela argumentację przedstawioną na jego uzasadnienie przez Sąd I instancji, wobec czego, jej przytaczanie w tym miejscu jest zbędne.

Jedynie w uzupełnieniu tej argumentacji należy zauważyć, że w prawie ubezpieczeń społecznych, w sytuacji, gdy międzyczasowy aspekt zastosowania konkretnej regulacji nie jest rozstrzygnięty za pomocą przepisów przejściowych, judykatura przyznaje pierwszeństwo zastosowaniu zasady bezpośredniego działania nowych przepisów. W rozpatrywanym przypadku ustawa nowelizująca nie zawierała żadnych przepisów intertemporalnych, należy zatem przyjąć, że przepis art. 25 ust. 1b znajduje zastosowanie do wszystkich wniosków zgłoszonych, począwszy od dnia jego wejścia w życie, tzn. od 1 stycznia 2013r.

Kwestionowany przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej był przedmiotem pytania prawnego skierowanego do Trybunału Konstytucyjnego. Postanowieniem z dnia 3 listopada 2015r., P 11/14, Trybunał Konstytucyjny umorzył jednak postępowanie w sprawie, ale w motywach powołanego postanowienia Trybunał Konstytucyjny powołał się na swoje rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku z 7 maja 2014r., K 43/12 (Dz.U. z 2014r. poz. 684), gdzie odniósł się do kwestii obowiązywania zasady ochrony praw nabytych w regulacjach z zakresu szeroko pojętego zabezpieczenia społecznego akcentując, że ochrona ta nie jest bezwzględna.

Oceniając zatem prawidłowość zastosowania wobec ubezpieczonej przepisu art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wypada zauważyć, że aktualnie w ubezpieczeniu emerytalnym obowiązującym modelem jest zasada zdefiniowanej składki. W systemie tym ustalony jest jedynie rozmiar ciężarów publicznoprawnych, jaki nałożono na ubezpieczonych. Ubezpieczeni wnoszą zatem składki i te zgromadzone składki stanowią kapitał, z którego następnie wypłacane jest świadczenie, przy czym, jego finalna wysokość jest w znacznej części pochodną wysokości zgromadzonego funduszu. Wysokość świadczeń nie jest z góry ustalona, a zgromadzony kapitał ulega uszczuplaniu w trakcie realizacji świadczenia, co oznacza, że pobieranie świadczenia przez pewien okres z założenia nie pozostaje bez wpływu na wysokość tego kapitału, w przypadku ponownego obliczania wysokości świadczenia.

Nadto podnieść należy, że zarówno w doktrynie, jak i judykaturze podkreśla się odrębność instytucji nabycia prawa do świadczenia od jego wypłaty. Zgodnie z art. 100 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

W przypadku ubezpieczonej, realizacja przesłanek warunkujących prawo

do emerytury powszechnej z art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nastąpiła z dniem 24 listopada 2012r., a więc wraz z osiągnięciem przez ubezpieczonego powszechnego wieku emerytalnego, czyli 60 lat. Skarżąca nabyła zatem prawo do świadczenia na podstawie przepisów obowiązujących w dniu 24 listopada 2012r.

Jednakże wskazać należy, że samo spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia in abstracto, nie stanowi jeszcze podstawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką stanowi dopiero wniosek o przyznanie, a następnie wypłacenie świadczenia. Konsekwencją tego jest to, że dopiero złożenie wniosku o świadczenie powoduje obowiązek jego wypłaty.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy potwierdził spełnienie przez ubezpieczonego przesłanek warunkujących prawo do emerytury powszechnej w brzmieniu obowiązującym w chwili realizacji ostatniej z przesłanek, czyli osiągnięcia wieku emerytalnego, stwierdzając tym samym istnienie po stronie ubezpieczonego prawa do dochodzonego świadczenia, a nadto dokonał konkretyzacji tegoż uprawnienia, określając m.in. datę początkową wypłaty świadczenia oraz jego wysokość, zgodnie z przepisami obowiązującymi w chwili złożenia wniosku.

O ile bowiem ocena spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczenia następuje według przesłanek warunkujących nabycie tego prawa, obowiązujących w dacie spełnienia ostatniej przesłanki - o tyle określenie wysokości świadczenia związane jest z datą złożenia wniosku o świadczenie, co wynika wprost z treści

art. 25 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym (także w brzmieniu obowiązującym

na dzień (...), tj. dzień osiągnięcia przez skarżącą wieku

60 lat) podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Tak więc, to z datą, od której przysługuje wypłata emerytury - co realizuje się zgodnie z art. 129 ust. 1 cyt. ustawy po złożeniu wniosku przez ubezpieczonego - a nie z datą nabycia prawa

do świadczenia - co w przypadku ubezpieczonego zrealizowało się w dniu 24 listopada 2012r. - następuje ustalenie wysokości świadczenia, konsekwentnie według regulacji prawnej obowiązującej w dacie, od której przyznano prawo do wypłaty świadczenia. Skoro w styczniu 2013r. wszedł w życie przepis art. 25 ust. 1b, dodany do treści ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę wcześniejszą, podstawę obliczenia emerytury w wieku powszechnym pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne,

a ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury dopiero w dniu 21 stycznia 2016r., to do ustalenia wysokości świadczenia podlegającego wypłacie organ rentowy w sposób prawidłowy zastosował przywołany przepis art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach, obowiązujący w dacie ustalania wysokości świadczenia.

Podobne poglądy w rozpatrywanej kwestii zajęły, poza powołanym przez Sąd I instancji wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, także Sąd Apelacyjny w Warszawie, w sprawie III AUa 2048/14 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi, w sprawie III AUa 376/14.

Z przytoczonych względów, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako pozbawioną podstaw.

/-/SSA A.Grymel /-/SSA J.Ansion /-/SSA M.Małek-Bujak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR